

Sygn. akt III AUa 2387/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Pietrzak (spr.)
Sędziowie	SSA Tadeusz Szweda SSA Marek Procek
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. W. (A. W.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o ustalenie ustawodawstwa właściwego w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek apelacji odwołującego A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej z dnia 21 września 2015r. sygn. akt VI U 613/15

oddala apelację.

/-/ SSA T. Szweda /-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2387/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7.04.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. ustalił dla A. W. właściwe dla niego ustawodawstwo polskie w kwestii ubezpieczeń społecznych począwszy od 1.09.2012r.

W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że wskutek prowadzonego postępowania wyjaśniającego zwrócił się do A. W. o potwierdzenie okresu ubezpieczenia w związku z wykonywaniem pracy najemnej na terenie Słowacji.

W odpowiedzi na skierowane zapytanie ubezpieczony poinformował, że nie przedłoży dokumentów potwierdzających jego charakter zatrudnienia na terenie Słowacji, natomiast jego praca nie ma charakteru pracy marginalnej. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa

w piśmie z dnia 25.07.2013r. poinformowała, że nie potwierdza okresu ubezpieczenia pracowników zatrudnionych w (...) w związku z wykonywaniem pracy najemnej na rzecz pracodawcy. Jednocześnie instytucja wskazała, że nie posiada wiarygodnych dowodów świadczących o zatrudnieniu na terenie Słowacji ubezpieczonych wykonujących pracę na rzecz pracodawcy.

W tej sytuacji w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego równoległe działalności gospodarczej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej organ rentowy uznał, że zostaje on objęty ustawodawstwem polskim.

Od powyższej decyzji złożył odwołanie A. W. wnosząc o jej zmianę i ustalenie, że od dnia 1.09.2012 r. właściwym jest dla niego jest ustawodawstwo słowackie.

W uzasadnieniu odwołania podniósł, że od 1.09.2012r. wykonuje pracę najemną na terenie Słowacji w warunkach odpowiadających definicji pracy najemnej w rozumieniu przepisów wspólnotowych.

Zgodnie z obowiązującymi w tej materii przepisami osoby, które wykonują prace najemne na terenie jednego z państw członkowskich, prowadząc jednocześnie działalność na własny rachunek na terenie innego państwa członkowskiego podlegają wyłącznie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonywana jest praca najemna. Jednocześnie odwołujący wskazał, że przedłożył całość dokumentacji związanej z podjęciem prac najemnej na terenie Słowacji.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie przytaczając okoliczności jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 21.09.2015r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że decyzją z dnia 7.04.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wskazał, że w stosunku do pana A. W. właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo polskie.

A. W. w odwołaniu domagał się ustalenia ustawodawstwa słowackiego jako właściwego dla jego ubezpieczenia społecznego z uwagi na podjęcie z dniem 1.09.2012r. pracy w firmie (...) z siedzibą na terenie Słowacji.

Odwołujący w dniu 1.09.2012r. z przedstawicielem firmy (...) będącym obywatelem polskim zawarł umowę o pracę. Mocą tej umowy miał świadczyć pracę na stanowisku promotora usług. Zgodnie z zakresem obowiązków wykazanych w § 2 pracownik miał świadczyć pracę w formie obsługi ruchu przychodzącego od nowych potencjalnych klientów firmy pracodawcy.

Zgodnie z § 5 umowy pracownikowi przysługiwało wynagrodzenia w wysokości 40 EURO za miesiąc. W § 7 strony wskazały, że godziny pracy będą ustalone indywidualnie pomiędzy pracodawcą i pracownikiem. Dodatkowo w umowie strony zwróciły uwagę na poddanie się wyłącznie ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego.

Aneks do umowy zawartym w tej samej dacie strony dokonały zmiany czasu pracy świadczonej na rzecz pracodawcy poprzez zmianę wymiaru czasu pracy z 1 godziny tygodniowo na 10 godzin miesięcznie.

W związku z wątpliwościami, jakie pojawiły się na gruncie prowadzenia działalności na terenie Słowacji przez część firm tzw. „słupów” ZUS w 2013r. prowadził korespondencję ze słowacką instytucją ubezpieczeniową.

Instytucja ta miała potwierdzić okres ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z firmą (...) z siedzibą na terenie Słowacji.

Korespondencja ze słowacką instytucją ubezpieczeniową doprowadziła do przesłania do ZUS Sekcji Ubezpieczeń Społecznych pracowników skierowanych za granicę w dniu 25.07.2013r. pisma powiadamiającego o naruszeniach procedury objętej art. 13 Rozporządzenia Rady WE 883/2004 w zakresie zatrudnienia na terenie Słowacji. W piśmie tym słowacki organ ubezpieczeniowy wskazał, że w przypadkach stwierdzonych przez firmy naruszeń będzie odmawiał wydania dokumentu A1.

Jako jedna z firm wymienionych w tym piśmie, co do której organ ubezpieczeniowy ustalił, że nadużywa dyspozycji art. 13 została wymieniona firma (...).

Kolejnymi pismami z dnia 10.01.2013r. i 16.05.2013r. dotyczącymi zatrudnienia A. W. w (...) polska instytucja ubezpieczeniowa domagała się potwierdzenia wykonywania pracy na terenie Słowacji z uwagi na brak jakichkolwiek dokumentów poświadczających wykonywanie pracy, w tym dowodów zamieszkiwania, dowodów wypłaty wynagrodzenia. Powołała się nadto na wyniki przeprowadzonej w spółce kontroli. A. W. poza dokumentami w postaci umowy i aneksu do umowy nie przedłożył jakichkolwiek innych dokumentów. Odmówił również złożenia zeznań w zakresie pozwalającym na ustalenie czy i jakie w rzeczywistości wykonywał czynności związane z pracą najemną.

Słowacka instytucja ubezpieczeniowa pismem z dnia 18.03.2013r. odmówiła objęcia w zakresie ubezpieczenia społecznego Pana A. W. na podstawie przepisów prawa słowackiego. Prawomocność decyzja ta uzyskała 29.04.2013r., co wynika z pisma (...) z dnia 20.06.2014r.

Wobec poczynionych ustaleń Sąd uznał odwołanie za niezasadne podnosząc w motywach tego rozstrzygnięcia co następuje:

Istota sporu dotyczyła kwestii ustalenia dla odwołującego właściwego ustawodawstwa w okresie wskazanym w zaskarżonej decyzji.

Rozważania należy rozpocząć od wskazania na treść art.14 c Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we wspólnocie w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2010r., który stanowił, że osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem.

Natomiast według art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego obecnie obowiązującego od dnia 1.05.2010r. osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Z powyższego wynika, że generalną regułą wspólnotowej koordynacji jest, iż ustalanie ustawodawstwa właściwego odbywa się według dwóch zasad: miejsca wykonywania pracy (lex loci laboris) oraz podlegania jednemu ustawodawstwu.

Jednak aby ubezpieczony mógł skorzystać z dobrodziejstwa objęcia ubezpieczeniem społecznym z tytułu miejsca wykonywanej pracy i ustalenia dla niego ustawodawstwa słowackiego musi wykazać, że na terytorium Słowacji

wykonuje pracę i że z tego tytułu został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych na terenie tego kraju poprzez przedłożenie druku A1.

Ubezpieczony twierdził, że od 1.09.2012r. podjął pracę na terenie Słowacji. Jednak z pisma słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wynika, że firma (...) jest firmą „schowkiem” a osoby będące pracownikami tej firmy faktycznie pracy nie świadczą. W konsekwencji słowacka instytucja ubezpieczeniowa odmówiła stosowania wobec odwołującego się przepisów zabezpieczenia społecznego Słowackiej Republiki, co skutkowało wydaniem wobec niego w dniu 18.03.2013r. decyzji o niepovstaniu ubezpieczenia na terytorium Słowacji.

W myśl art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego osoby, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe 883/2004 zobowiązane są do przekazania instytucji właściwej informacji, dokumentów lub dowodów potwierdzających niezbędnych dla ustalenia ich sytuacji lub sytuacji ich rodzin, do ustalenia lub utrzymania ich praw i obowiązków oraz

do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa oraz wynikających z niego obowiązków tych osób.

Ubezpieczony nie dopełnił powyższego obowiązku, gdyż zarówno przed ZUS jak i przed słowacką instytucją ubezpieczeniową nie dostarczył wiarygodnych dokumentów potwierdzających faktyczne zatrudnienie na terenie Słowacji.

Dokumenty, na które powoływał się ubezpieczony nie zostały uznane za wiarygodne przez słowacką instytucję ubezpieczeniową toteż brak jest podstaw, aby zostały uznane przez polską instytucję ubezpieczeniową.

Zakwestionowanie przez słowacką instytucję ubezpieczeniową firmy (...) jako pracodawcy i odmowę wydania odwołującemu się zaświadczenia w zakresie podlegania ustawodawstwu słowackiemu należy ocenić w świetle art. 5 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009, który stwierdza, że dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo jak nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

Zatem dokument o odmowie objęcia ubezpieczeniem jest dokumentem wiążącym dla polskiej instytucji ubezpieczeniowej do czasu jego wycofania. Ta sama sytuacja dotyczy wydanej przez słowacką instytucję ubezpieczeniową decyzji. Dopóki znajduje się ona w obrocie prawnym na terytorium Słowacji musi być respektowana przez polską instytucję ubezpieczeniową.

Zwrócić uwagę należy również na art. 3 ust. 4, który stanowi, że w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, instytucje właściwe przekazują informacje zainteresowanym oraz niezwłocznie wystawiają dla nich dokumenty, a w każdym przypadku w terminach określonych w ustawodawstwie danych państw członkowskich.

Instytucja właściwa powiadamia wnioskodawcę mającego miejsce zamieszkania lub pobytu w innym państwie członkowskim o swojej decyzji, bezpośrednio lub za pośrednictwem instytucji łącznikowej państwa członkowskiego zamieszkania lub pobytu. W przypadku odmowy przyznania świadczeń podaje również przyczyny odmowy, przysługujące środki zaskarżenia oraz termin wniesienia odwołania. Kopia tej decyzji przesyłana jest pozostałym zainteresowanym instytucjom.

Stwierdzić należy również, że ZUS Oddział w B. w trybie przepisu art. 16 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009z dnia 16.09.2009r. poinformował słowacką instytucję o podleganiu przez odwołującego się ustawodawstwu polskiemu od 1.09.2012r. Przepis art. 16 ust. 3 cyt. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady WE nr 987/2009 stanowi, że tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2 rozporządzenia, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania

o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo

nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4 lub przynajmniej jedna

z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

W niniejszej sprawie słowacka instytucja nie tylko takich zastrzeżeń nie wniosła, ale wydała w dniu 18.03.2013r. decyzję o niepowstaniu ubezpieczenia na terytorium Słowacji.

ZUS Oddział w B. nie naruszył zatem art. 16 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16.09.2009 r.

W postępowaniu odwoławczym sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Z powyższych względów także wnioski o zawieszenie postępowania w sprawie nie zasługiwały na uwzględnienie.

W momencie wydania przedmiotowej decyzji nie istniały bowiem żadne podstawy, aby wyłączyć ustawodawstwo polskie w stosunku do odwołującego się w okresie wskazanym

w zaskarżonej decyzji. Ze względu na różnice między ustawodawstwami krajowymi co do określenia przedmiotu ubezpieczenia społecznego wprowadzono zasadę, że uwzględnianie okoliczności lub wydarzeń mających miejsce w jednym państwie członkowskim nie może

w żaden sposób sprawiać, że właściwym dla nich stanie się inne państwo ani, że będzie się do nich stosować jego ustawodawstwo (pkt 11 preambuły rozporządzenia nr 883/2004). Określenie ustawodawstwa właściwego wskazującego na instytucję miejsca świadczenia pracy najemnej wyłącza możliwość dokonania oceny przez instytucję miejsca zamieszkania, czy stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym w kraju świadczenia pracy jest ważny według prawa miejsca zamieszkania ubezpieczonego.

Nadto organ rentowy ani sądy nie mogą spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych państwach członkowskich Unii nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu lub że będzie podlegała ustawodawstwu więcej niż jednego państwa. Taki skutek jest niezgodny z celem art. 48-51 TWE (art. 39 i 42 w tekście skonsolidowanym), którym jest zapewnienie, aby pracownicy, w rezultacie wykorzystania prawa do swobodnego przepływu, nie tracili korzyści należnych im z zabezpieczenia społecznego na podstawie ustawodawstwa danego państwa członkowskiego.

Stwierdzenie, iż odwołujący nie podlega ubezpieczeniom społecznym na terytorium Polski doprowadziłoby do sytuacji, iż nie podlegałby w ogóle ubezpieczeniom, skoro słowacka instytucja ubezpieczeniowa w drodze decyzji wyłączyła go od ubezpieczenia na terytorium Słowacji w sporym okresie.

Zgodnie z art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie.

W konsekwencji w przypadku prawomocnego zakończenia postępowania przed słowacką instytucją ubezpieczeniową i objęcia odwołującego się ubezpieczeniem na terytorium Słowacji odwołujący może skorzystać z instytucji wznowienia postępowania.

Sąd nie ma kompetencji do dokonywania uzgodnień nawet w przypadku pojawienia się wątpliwości bądź rozbieżności i zwracania się do instytucji państwa członkowskiego o wyjaśnienie zajętą w sprawie stanowiska.

W konsekwencji w niniejszej sprawie brak możliwości weryfikacji stanowiska instytucji słowackiej przez Sąd polski w zakresie dotyczącym wykonywania pracy najemnej na terytorium słowackim oraz prowadzenia korespondencji z

instytucją słowacką w tej kwestii. Tym samym bezprzedmiotowym staje się wzywanie tej instytucji do wyjaśnienia etapu, na którym znajduje się postępowanie w sprawie zaskarżonych decyzji, co skutkowało oddaleniem wniosku odwołującego w tym zakresie.

Apelację od tego wyroku wywiódł ubezpieczony zarzucając:

- mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dowolność i stronniczość przyjęcia dowodów,

- naruszenie prawa materialnego poprzez niestosowanie przepisu art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE nr L 1661 z 30.04.2004 r.

ze zm.) i nie ustalenie tymczasowego ustawodawstwa słowackiego,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez jego niezastosowanie.

Wskazując na przytoczone zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylenie bądź zmianę całości zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przyznanie prawa do stosowania ustawodawstwa słowackiego w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Skarżący nie wykazał bowiem, że wnioskowanie Sądu I instancji wykraczało poza schematy logiki formalnej albo dokonywane było wbrew zasadom doświadczenia życiowego, czy nie uwzględniało jednoznacznych związków przyczynowo - skutkowych, natomiast skuteczność procesowych zarzutów apelacji zależna była właśnie od wykazania powyższego.

W szczególności logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego są wnioski wysnute przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Niezasadny jest także zarzut naruszenia prawa materialnego.

Oceniając zasady podlegania określone systemowi ubezpieczeń społecznych przez osobę wykonującą równocześnie pracę najemną oraz pracę na własny rachunek na terenie różnych państw członkowskich należy zastosować przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady Europy (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UEL.04.166.11) zwanego dalej rozporządzeniem podstawowym oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.U.UEL.L.284.1) zwanego dalej rozporządzeniem wykonawczym.

Zgodnie z przepisem art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną, lub jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich ustawodawstwu określone zgodnie z ust 1.

Z kolei przepis art. 16 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego Rady WE

nr 987/2009 stanowi, że tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2 rozporządzenia, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4 lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę Państwa Członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Nadto zauważyć należy, że rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 r. z dnia 22 maja 2012r. zmieniającym rozporządzenie nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2000 dot. wykonania rozporządzenia nr 883/2004 (DZ.Urz.UE z 8.06.2012 r. 149/4) dodano do

art. 14 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 nowy przepis ust. 5 b, zgodnie z jego treścią praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) Nr 887/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

W rozpatrywanej sprawie ZUS Oddział w B. wydając zaskarżoną decyzję wyczerpał konieczny tryb przewidziany w art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 (vide pisma w aktach rentowych).

Jednocześnie w toku postępowania ustalono, że właściwa instytucja słowacka poinformowała organ rentowy, że prawomocną decyzją stwierdziła, że skarżący nie podlega ubezpieczeniu na terenie Słowacji z tytułu zatrudnienia.

W tym stanie rzeczy organ rentowy był w pełni uprawniony do wydania zaskarżonej decyzji a co za tym idzie zasadne było również oddalenie odwołania ubezpieczonego.

Z przytoczonych względów Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

/-/ SSA T. Szweda /-/ SSA J. Pietrzak /-/ SSA M. Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek